

## Arrest

**nr. 176 432 van 18 oktober 2016  
in de zaak RvV X / II**

**In zake:** 1.X  
2.X

**Gekozen woonplaats:** ten X

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 6 januari 1992 en 6 januari 1994.

Op 17 september 2015 dienden de verzoekende partijen samen met hun 2 minderjarige kinderen een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Nazicht van de vingerafdrukken leerde dat hun vingerafdrukken genomen werden in Spanje, alwaar zij respectievelijk op 10 en 3 augustus 2015 een asielaanvraag hebben ingediend.

Op 3 december 2015 werden de verzoekende partijen gehoord nopens de aan hun asielaanvraag ten grondslag liggende motieven en in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening). Zij uitten bezwaar tegen een overdracht aan Spanje.

Op 20 november 2015 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Spaanse autoriteiten.

Dit verzoek tot terugname werd aanvaard op 1 december 2015, op grond van artikel 18.1.b. van de Dublin III Verordening.

Op 21 januari 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna verkort de gemachtigde van de staatssecretaris) ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>). Dit zijn de bestreden beslissingen.

De motieven van de eerste bestreden beslissing, die betrekking heeft op de eerste verzoekende partij, luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:*

*naam : K. (...)  
voornaam : H. (...)  
geboortedatum : (...).1992  
geboorteplaats : Aleppo  
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)*

*die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1 )b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.*

*De betrokkene, samen in België met zijn echtgenote en hun 2 minderjarige kinderen, vroeg op 17.09.2015 asiel in België. De betrokkene legde verschillende identiteits- en reisdocumenten voor: zijn identiteitskaart, paspoort, paspoort van zijn echtgenote, paspoorten van zijn kinderen, rijbewijs, militair boekje en familieboekje. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 10.08.2015 asiel vroeg in Spanje (Melilla). De betrokkene, van Syrische nationaliteit, werd gehoord op 03.12.2015 en verklaarde dat hij Syrië in februari 2013 met de auto verliet om naar Libanon te reizen. Hij zou er naar eigen zeggen 2 dagen verbleven hebben om daarna met het vliegtuig naar Egypte te reizen en daar 3 maanden te verblijven. Hij verklaarde daarna met het vliegtuig naar Algerije te reizen om daar 1 jaar en 5 maanden te wonen. Omdat hij naar eigen zeggen geen werkvergunning kreeg en zijn kinderen er niet naar school konden, besliste de betrokkene naar Turkije te vliegen en daar 2 maanden te verblijven. Hij gaf aan daar geen werk te vinden en daarom terug te keren naar Algerije om er 7 maanden te wonen. Nadat hij daar opnieuw geen werkvergunning kreeg, besliste hij naar Marokko door te reizen en daar 3 maanden te verblijven. Hij verklaarde daarna het grondgebied van de Lidstaten in Spanje (Melilla) te hebben betreden. Gedurende zijn 41 dagen durende verblijf diende de betrokkene er op 10.08.2015 een asielaanvraag in. De betrokkene verklaarde daarna via Frankrijk naar België te zijn gereisd om daar op 17.09.2015 asiel te vragen, samen met zijn echtgenote en hun 2 minderjarige kinderen.*

*Op 20.11.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties die op 01.12.2015 met toepassing van artikel 18(1 )b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan naar België te zijn gekomen omdat hij er veel familie heeft. Hij verklaarde dat België het beste land is voor de toekomst van zijn*

kinderen. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Spanje, omdat hij en zijn gezin daar met hun geld helemaal opnieuw moeten beginnen. Betreffende de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven, benadrukken we dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen vastlegt ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat, wat maakt dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven is onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Zoals vermeld, verklaarde de betrokkene verschillende familieleden in België te hebben. De betrokkene verklaarde dat zijn meerderjarige broer, K.F. (...) genaamd, op 03.12.2015 eveneens asiel vroeg in België. Bovendien zouden 2 ooms, 1 tante en 4 neven van de betrokkene zich in België bevinden, sommige onder hen in hun hoedanigheid van erkend vluchteling. Betreffende het verblijf in België van een broer, oom, tante of neef van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer, ooms, tante en neven van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Vooreerst wensen we te benadrukken dat de ooms, tante en neven van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van de soevereiniteitsclausule vallen. Wat de meerderjarige broer van de betrokkene betreft, wensen we vooreerst te benadrukken dat deze zelf verzoeker is van internationale bescherming. De betrokkene, geboren in 1992, verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn broer en hem zou bestaan en dat de broer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

We wijzen er bovendien op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat

de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de betrokkene tijdens het verhoor de kans had om op omstandige wijze feiten en omstandigheden aan te brengen die volgens hem wijzen op het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van een overdracht aan Spanje. De betrokkene verklaarde dat de situatie in Spanje heel slecht is en hij er met zijn geld helemaal opnieuw moet beginnen, wat volgens hem niet gaat. De betrokkene maakte echter geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens hem verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat Spanje op 01.12.2015 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijzen we naar het rapport "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain" waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2).

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt

betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Régulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene stelde tijdens het verhoor geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene. Op basis van bovenvermelde argumenten! en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1) b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij bevoegde Spaanse diensten (4).

De motieven van de tweede bestreden beslissing, die betrekking heeft op de tweede verzoekende partij en de 2 minderjarige kinderen van de verzoekende partijen, luiden als volgt:

*In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:*

naam : K. (...)  
voornaam : Y. (...)  
geboortedatum : (...).1994  
geboorteplaats : Aleppo  
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

#### REDEN VAN DE BESLISSING :

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1) b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.*

*De betrokkene, samen in België met haar echtgenoot en hun 2 minderjarige kinderen, vroeg op 17.09.2015 asiel in België. De betrokkene legde verschillende identiteits- en reisdocumenten voor: haar paspoort, identiteitskaart, familieboekje en de paspoorten van haar kinderen.*

*Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 03.08.2015 asiel vroeg in Spanje (Melilla).*

De betrokkene, van Syrische nationaliteit, werd gehoord op 03.12.2015 en verklaarde dat zij Syrië in februari 2013 met de auto verliet om naar Libanon te reizen. Zij zou er naar eigen zeggen 2 dagen verbleven hebben om daarna met het vliegtuig naar Egypte te reizen en daar 3 maanden te verblijven. Zij verklaarde daarna met het vliegtuig naar Algerije te reizen om daar 1 jaar en 5 maanden te wonen. Omdat zij naar eigen zeggen geen werkvergunning kreeg en haar kinderen er niet naar school konden, besliste de betrokkene naar Turkije te vliegen en daar 2 maanden te verblijven. Zij gaf aan daar geen werk te vinden en daarom terug te keren naar Algerije om er 7 maanden te wonen. Nadat zij daar opnieuw geen werkvergunning kreeg, besliste ze naar Marokko door te reizen en daar 3 maanden te verblijven. Zij verklaarde daarna het grondgebied van de Lidstaten in Spanje (Melilla) te hebben betreden. Gedurende haar 41 dagen durende verblijf diende de betrokkene er op 03.08.2015 een asielaanvraag in. De betrokkene verklaarde daarna via Frankrijk naar België te zijn gereisd om daar op 17.09.2015 asiel te vragen, samen met haar echtgenoot en hun 2 minderjarige kinderen.

Op 20.11.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties die op 01.12.2015 met toepassing van artikel 18(1 )b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat haar man had voorgesteld om naar België te gaan, omdat iedereen er volgens hem naartoe gaat. De betrokkene verklaarde naar België te komen voor de toekomst van haar kinderen. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Spanje, omdat het daar volgens de betrokkene heel slecht is. Ze had van mensen gehoord dat er in Spanje niet genoeg geld is voor bijstand.

Betreffende de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven, benadrukken we dat Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen vastlegt ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat, wat maakt dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven is onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde een in België verblijvende broer te hebben, K.N. (...) genaamd. De aanwezigheid van dit familielid werd door de betrokkene evenwel niet aangehaald als argument tegen een mogelijke overdracht aan Spanje. Bovendien merken we op dat betreffende het verblijf in België van een broer van de betrokkene Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

We wijzen er bovendien op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en

opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de betrokkene tijdens het verhoor de kans had om op omstandige wijze feiten en omstandigheden aan te brengen die volgens haar wijzen op het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van een overdracht aan Spanje. De betrokkene verklaarde dat de situatie in Spanje heel slecht is en er onvoldoende geld voor bijstand zou zijn. De betrokkene maakte echter geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Spanje die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat Spanje op 01.12.2015 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijzen we naar het rapport "Dublin II Regulation National Report - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Regulation - Spain" waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 29, alinéa 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinéa 2).

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report

- *European network for technical coopération on the application of the Dublin li Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013)* niet kan worden besloten dat de procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

*De betrokkene stelde tijdens het verhoor geen gezondheidsproblemen te ervaren. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Spanje zouden verhinderen dat de betrokkene of haar kinderen door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene en haar kinderen in hun hoedanigheden van verzoekers van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen. De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1 )b van Verordening 604/2013.*

*De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.*

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij bevoegde Spaanse diensten (4)."*

## 2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III Verordening en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest).

Het middel luidt als volgt:

*"Overwegende dat de tegenpartij SPANJE bevoegd acht om de asielaanvraag van de verzoekers op grond van artikel 18.1 (b) van de Dublin III Verordening te behandelen.*



*Dat zij van mening is dat SPANJE bekwaam is om een asielaanvraag behoorlijk te behandelen en dat een terugkeer van de verzoekers naar dit land geen schending van artikel 3 van het EVRM zal uitmaken.*

*Dat artikel 17 van dezelfde Verordening echter voorziet dat : “elk lidstaat kan besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht”.*

*Dat artikel 51/5, §2 van de wet van 15 december 1980 ook bepaalt dat indien België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, “kan de minister of zijn*

*gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen”.*

*Dat de verzoekers in casu uitgelegd hebben dat zij niet naar SPANJE wouden terugkeren omdat de toestand er slecht was.*

*Dat SPANJE om reden van de systemische onmacht in de Spaanse asielprocedure en het onthaal voor de asielaanvraag van de verzoekers niet verantwoordelijk kan geacht worden.*

*Dat deze Rechtsmacht bij een arrest dd. 20 november 2014 (nr. 133.559) een beslissing tot terugwijzing van een Guinese asienaanvrager naar Spanje bij uiterste dringende noodzakelijkheid geschorst heeft.*

*Dat zij zo geoordeeld heeft dat een terugwijzing naar Spanje in strijd zou kunnen zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens om reden van tekortkomingen in het onthaal van de asielaanvragers in Spanje.*

*Dat meerdere informatiebronnen inderdaad de verergering van de rampzalige onhaalvoorzieningen in Spanje aangeven, die verbonden zijn met de zware economische crisis in SPANJE.*

*Dat men in het vermeld arrest gewag maakt van de bezorgdheden van de Commissaris voor de Rechten van de Mens van de Europese Raad wat betreft de verklaringen van slechte behandelingen waarvan de migranten in detentiecentra het slachtoffer zijn.*

*Dat Amnesty International de rampzalige voorwaarden voor ontvangst in SPANJE eveneens aan het licht gebracht heeft, “accusant Madrid de ne pas tenir ses engagements dans ce domaine conformément aux accords internationaux auxquels elle a souscrit”.*

*Daarbij komt nog het discriminatieprobleem : “les autorités espagnoles ne traitent pas les demandeurs d’asile sur un pied d’égalité”.*

*Dat de tekortkomingen van de asielprocedure zelf in het voormeld arrest van deze Rechtsmacht eveneens aangetekend worden : onredelijke duur, weiging toegang tot het gerecht en tot de rechtshulp, vermindering van de rechten, gebrek aan waarborgen voor de asielaanvragers, ...*

*Dat al deze elementen het argument van de tegenpartij tegenspreken dat stelt dat Spanje het Verdrag van Geneve ondertekend heeft en dat het om deze redenen een behoorlijke en gepaste behandeling van de asielaanvragen zou waarborgen.*

*Dat de verzoekers aan huidig beroep nog documenten voegen stellend dat Spanje de Europese voorwaarden betreffende het onthaal van de asielaanvragers en van de behandeling van hun aanvraag niet beantwoorden.*

*Dat een artikel van Human Right Watch meldt dat “L’expulsion de personnes hors des frontières, sans procédure régulière, ni recherche de protection, viole les lois espagnoles, européennes et internationales”.*

*Dat hoewel dit artikel de Marokanen betreft, er geen aanwijzingen zijn dat dit voor de verzoeker niet het geval zal zijn.*

*Dat Amnesty International in een van haar artikelen aantoont dat “Le gouvernement espagnol a décidé d’extrader Alexandre Pavlov vers le Kazakhstan malgré l’existence d’éléments crédibles prouvant qu’il risquerait d’être soumis à la torture s’il retournait dans ce pays. Expulser Alexandre Pavlov vers le Kazakhstan serait contraire aux obligations de l’Espagne aux termes du droit international ».*

*Dat uit het voorgaande blijkt dat Spanje haar internationale verplichtingen niet naleeft gezien het geen enkele waarborg biedt wat betreft het onderzoek van de asielaanvraag van de verzoekers.*

*Dat bijgevolg niet te ontkennen valt dat de asielaanvraag van de verzoekers niet behoorlijk behandeld zal worden indien zij naar Spanje verdreven worden.*

*Dat een verslag van HUMA Network daarenboven benadrukt dat 81% van de vreemdelingen die in Spanje onwettig verblijven “déclarent avoir rencontré un ou plusieurs obstacles les empêchant d’accéder au système de santé”.*

*Dat zolang zij geen antwoorden gekregen hebben de verzoekers in feite van het sociaizekerheidsstelsel en dus van de behandelingen niet kunnen genieten.*

*Dat de rechten van de asielaanvragers in Spanje op algemene wijze geschonden worden.*

*Dat het Comité voor Economische, Sociale en Culturele Rechten in het verslag dd. 06 juni 2012 verklaart dat het zich zorgen maakt aangaande de vermindering van het daadwerkelijk beschermingsniveau van de economische, sociale en culturele Rechten die de gemarginaliseerde groepen, waaronder de migranten en de asielaanvragers, onevenredig mikken.*

*Dat deze discriminaties namelijk het gebied van de werkgelegenheid, van de huisvesting, van de gezondheid en van de opvoeding mikken.*

*Dat het Comité eveneens bekommerd is om de vijandige en intolerante gedragingen tegenover deze bevolkingsgroepen, ook van agenten van de openbare macht.*

*Dat de speciale VN-rapporteur zich in januari 2013 in Spanje begeven heeft om er de vormen van racisme, discriminatie, xenofobie of andere intolerantie aan het licht te brengen.*

*Dat de Rapporteur in zijn verslag van 06 juni 2013 de bijzonder moeilijke levensomstandigheden van de asielaanvragers aan het licht brengt.*

*Dat de fysieke aanrandingen op de migranten ter deze gelegenheid vermeld werden.*

*Dat hij zo aangegeven heeft dat hij diep bezorgd was door de verergering van de situatie van de migranten wegens de crisis, en door de gevallen van slechte behandelingen, foltering en overlijden van migranten zonder documenten.*

*Dat hij geschokt was door de arbeidsomstandigheden van de onregelmatige migranten.*

*Dat hij aandrong op het feit dat sommige gewaarborgde rechten in feite niet toegepast konden worden.*

*Dat de verzoekers in geval van terugkeer naar SPANJE geconfronteerd zouden worden met het risico een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM.*

*Dat de verzoekers zo eveneens verwijzen naar de arresten van deze Rechtsmacht dd. 19 december 2013 (nr. 11.183) en dd. 27 februari 2015 (nr. 139 950).*

*Dat de tegenpartij, door de bestreden beslissingen te nemen, niet voldoende aandacht heeft geschonken aan de situatie van de asielaanvragers in SPANJE en het artikel 3 van de Dublin III Vordering niet behoorlijk toegepast heeft, dat stelt dat : "lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'Etat membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet Etat membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la Charte des Droits fondamentaux de l'Union Européenne, l'Etat membre procédant à la détermination de l'Etat membre poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre Etat membre peut être désigné comme responsable. Lorsqu'il est impossible de transférer le demandeur en vertu du présent paragraphe vers un Etat membre désigné sur la base des critères énoncés au chapitre III ou vers le premier Etat membre auprès duquel la demande a été introduite, l'Etat membre procédant à la détermination de l'Etat membre responsable devient l'Etat membre responsable".*

*Dat de tegenpartij had moeten achten dat de Belgische Staat verantwoordelijk was voor de asielaanvraag van de verzoekers.*

*Dat het middel oprecht is."*

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

*"Verzoekers stellen in een eerste middel een schending voor van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 51/5 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III Verordening en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.*

*Zij betogen dat zij hebben uitgelegd dat de situatie in Spanje slecht was waardoor zij er niet naar willen terugkeren. Zij verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 2014 (nr. 133.559). Meerdere informatiebronnen zouden de rampzalige onthaalvoorzieningen in Spanje aangeven. De Commissaris voor de rechten van de Mens van de Europese Raad zou zijn bezorgdheid uiten en Amnesty International zou de rampzalige voorwaarden aan het licht hebben gebracht. Zij verwijzen naar een artikel van Human Rights Watch en naar een verslag van HUMA Network, een verslag van het Comité voor economische, sociale en culturele rechten van 6 juni 2012 en een verslag van de VN rapporteur van januari 2013.*

*De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat waar verzoekers thans voor het eerst verwijzen naar enkele algemene rapporten, zij bij hun verhoor geen begin van bewijs van schending van artikel 3 EVRM aanvoerden. Op de vraag omwille van welke specifieke redenen zij besloten een asielaanvraag in te dienen in België, antwoordden verzoekers dat Spanje slecht is, dat iedereen naar België gaat en dat zij een betere toekomst willen voor hun kinderen. Zij wezen ook op een aantal familieleden die in België zouden verblijven. Verzoekers, die zelf 41 dagen in Spanje verbleven hebben geen enkele verklaringen afgelegd die wijzen op enige tekortkoming van de Spaanse autoriteiten betreffende opvang of behandeling van asielzoekers.*

*Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het mogelijk risico op een schending van artikel 3 EVRM onderzocht werd. De beslissing luidt dienaangaande onder meer als volgt:*

*“(…) Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation- Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.(…)”*

*Verzoekers wijzen op algemene wijze naar enkele rapporten, doch laten enerzijds na voormelde algemene rapporten toe te passen op hun concrete situatie en anderzijds laten zij na rapporten aan te brengen die van recentere datum zijn dan diegene waarvan melding werd gemaakt in de bestreden beslissing. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat er recentere informatie zou zijn die de inhoud van de bevindingen waarnaar in de bestreden beslissing verwezen werd doet tegenspreken. In de beslissing werd gesteld dat uit de verschillende rapporten niet blijkt dat men kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend zouden worden behandeld. Met zijn verwijzing naar de algemene rapporten weerleggen verzoekers de wel onderbouwde vaststellingen zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet.*

*Betreffende verzoekers' geuite wens in België te kunnen blijven dient te worden opgemerkt dat de Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen vastlegt ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat, wat maakt dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven is onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.*

*Verzoekers gaan er met hun betoog aan voorbij dat de Spaanse autoriteiten d.d. 1 december 2015 instemden met het overnameverzoek bij toepassing van artikel 18 (1) b van de Dublin III Verordening. Zij lieten weten dat het akkoord ook geldt voor de minderjarige kinderen N.K. (...) en M.K. (...) en verzochten de Belgische autoriteiten contact op te nemen met "Comisaria General de Extranjeria y Fronteras, Unidad Central de Fronteras te Madrid" teneinde de dag en plaats van aankomst mee te delen. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat de nodige garanties niet zullen worden geboden. Het eerste middel is niet ernstig.”*

3.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de motieven zijn aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Met verwijzing naar artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 3(2) j° 18(1)b van de Dublin III Verordening zet de verwerende partij telkens op omstandige wijze uiteen dat de verantwoordelijkheid voor het behandelen van de asielaanvraag toekomt aan Spanje, dat instemde met de verzoeken tot overname van de verzoekende partijen. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partijen geen omstandigheden aanvoeren die zich verzetten tegen deze overname. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat de verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren en aldus de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III Verordening en van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 3 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

*“Toegang tot de procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming*

*1. De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.*

*2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.*

*Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.*

*Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.*

*3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, met inachtneming van de regels en waarborgen die zijn vastgelegd in Richtlijn 2013/32/EU, een verzoeker naar een veilig derde land te zenden.”*

Artikel 17 van genoemde verordening luidt als volgt:

*“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.  
(...)”*

Artikel 18 van genoemde verordening luidt op haar beurt als volgt:

*“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:*

*a) (...);*

*b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;*

*(...)*

*2. In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.*

*(...)”*

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen als volgt:

*“§ 1*

*Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving*

*die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.*

*Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:*

*1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of;*

*2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;*

*3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.*

*Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.*

*Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.*

*Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.*

#### *§ 2*

*Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.*

#### *§ 3*

*Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.*

*Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.*

*Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.*

*Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting."*

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat België gelet op het bepaalde in artikel 51/5, §2 van de vreemdelingenwet, dat overeenstemt met artikel 17 van de Dublin III Verordening, kan besluiten om hun asielaanvragen te behandelen ook als het hiertoe niet verplicht is, dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd waarom België Spanje verantwoordelijk acht en dat genoemde bepalingen het hebben over de mogelijkheid, doch niet de verplichting om zelf de aanvragen te behandelen. De verwerende partij handelde aldus geenszins in strijd met artikel 17 van de Dublin III Verordening door Spanje om een overname te verzoeken van de asielaanvragen waarvoor het verantwoordelijk is. Het feit dat de verzoekende partijen aangaven dat zij niet naar Spanje wilden terugkeren omdat de toestand daar slecht zou zijn, doet hieraan geen afbreuk.

Verwijzend naar het arrest nr. 133 559 van 20 november 2014 van de Raad, pogen de verzoekende partijen aan te tonen dat een terugwijzing naar Spanje in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 4 van het Handvest. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten dat zij zich in dezelfde situatie bevinden als deze die aanleiding heeft gegeven tot genoemd schorsingsarrest bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zodat niet op dienstige wijze naar dit arrest wordt verwezen. Weliswaar betreft het een terugwijzing naar Spanje, doch lezing van genoemd arrest leert dat het een Guineese alleenstaande man betrof, terwijl in casu sprake is van de terugwijzing van een Syrisch koppel met twee minderjarige kinderen naar Spanje. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de specifieke concrete elementen die aanleiding hebben gegeven tot de schorsing van de bijlage 26quater van de Guineese man identiek zijn aan de

feitelijke omstandigheden van hun zaak. De Raad stelde vast dat niet kon worden uitgesloten dat de slechte behandeling die de man uit Guinee onderging voor zijn komst naar Spanje en die heeft geleid tot psychische en fysieke problemen - geattesteerd in een medisch getuigschrift dat door hem werd voorgelegd -, een invloed heeft gehad op zijn contacten met de Spaanse autoriteiten, meer bepaald bij het indienen van een verzoek tot internationale bescherming aldaar. De Raad oordeelde dat een vrees om terug te worden gestuurd naar Melilla (Spanje) niet kon worden uitgesloten, en dat er geen garanties bestonden dat hij de mogelijkheid zou hebben om op normale wijze een aanvraag om internationale bescherming te kunnen indienen bij de Spaanse autoriteiten, in het bijzonder rekening houdend met zijn specifiek profiel als kwetsbaar persoon, terwijl hij verschillende problemen gerelateerd aan de asielpcedure in Spanje aannemelijk maakt. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen een gezin vormen en dat zij niet betwisten geen medische problemen te hebben aangevoerd. Evenmin voerden zij aan specifieke concrete problemen te hebben ondervonden in Spanje of een bepaald profiel te hebben dat reden geeft te vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. In zoverre zij verwijzen naar de "informatiebronnen" die werden gebruikt in het arrest nr. 133 559 kunnen deze dan ook in casu niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aanleiding geven, nu geen sprake is van identieke zaken.

Waar zij verwijzen naar het artikel van Amnesty International met als titel "*L'Espagne prévoit d'extrader un demandeur d'asile vers le Kazakhstan, ou il risque la torture*", dient worden opgemerkt dat de verzoekende partijen nalaten aan te tonen hoe de conclusies naar aanleiding van de uitwijzing van een Kazachse man naar Kazachstan kunnen worden doorgetrokken naar hun zaak, namelijk de overdracht van een Syrisch gezin naar Spanje. Waar zij erop wijzen dat uit een verslag van Huma Network zou blijken dat 81 procent van de vreemdelingen die onwettig in Spanje verblijven één of meerdere obstakels zouden hebben ondervonden die hen de toegang tot gezondheidszorgen verhinderden, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij medische problemen hebben en dat medische zorgen absoluut noodzakelijk zouden zijn. Bovendien hebben zij naar aanleiding van hun verhoor niet aangegeven ten tijde van hun verblijf in Spanje problemen te hebben ondervonden in die zin. Bovendien keren zij in het kader van een overname terug naar Spanje, zodat allerminst vaststaat dat zij terecht komen in een situatie van illegaal verblijf waarbij geen gezondheidszorgen zijn gegarandeerd, gelet op het feit dat Spanje uitdrukkelijk de overname heeft aanvaard en de asielaanvraag zal behandelen. Daarenboven is het stuk van Huma network niet gedateerd, zodat de vraag kan worden gesteld of de informatie waarop de verzoekende partijen zich baseren nog up to date is. Voorts geven zij zelf aan dat het artikel van Human Right Watch Marokkanen betreft, terwijl het in casu een Syrisch gezin betreft. Waar zij verwijzen naar een verslag van het comité voor economische, sociale en culturele rechten met betrekking tot discriminaties in het gebied van de werkgelegenheid, huisvesting, gezondheid en opvoeding, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit dateert van 6 juni 2012 - gebaseerd op een onderzoeksperiode van 30 april tot 18 mei 2012 -, zodat de vraag kan worden gesteld of de conclusies die destijds werden getrokken op heden nog niet gedateerd zijn. Dit stuk is sowieso ouder dan de rapporten waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd bij het nemen van de bestreden beslissing, namelijk het Dublin II regulation national report van 20 juni 2012 en het rapport van 9 oktober 2013 van Nils Muiznieks. Verder kan worden opgemerkt dat de verzoekende partijen niet aanvoeren, laat staan aannemelijk maken, dat zij tijdens hun verblijf in Spanje werden gediscrimineerd. Integendeel, zij gaven tijdens het gehoor aan naar België te zijn gekomen voor een betere toekomst voor hun kinderen en dat er zich familieleden in België bevinden, doch maakten geen gewag van tekortkomingen in Spanje op het vlak van de behandeling van asielzoekers, terwijl ze er meer dan een maand zouden verbleven hebben.

Verder kan worden opgemerkt dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing op omstandige wijze het volgende motiveert: " *We wijzen er bovendien op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een*

bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de betrokkene tijdens het verhoor de kans had om op omstandige wijze feiten en omstandigheden aan te brengen die volgens hem wijzen op het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van een overdracht aan Spanje. De betrokkene verklaarde dat de situatie in Spanje heel slecht is en hij er met zijn geld helemaal opnieuw moet beginnen, wat volgens hem niet gaat. De betrokkene maakte echter geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens hem verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat Spanje op 01.12.2015 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1 )b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijzen we naar het rapport "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain" waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 29, alinea 1 ). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2).

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non- refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen

*inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.*

*Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoot dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Régulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene stelde tijdens het verhoor geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene. Op basis van bovenvermelde argumenten! en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1) b van Verordening 604/2013." Voor de tweede verzoekende partij is de motivering in de tweede bestreden beslissing geheel gelijklopend. Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijk risico in het kader van artikel 3 van het ERVM en artikel 4 van het Handvest. Het vage, niet geconcretiseerde betoog van de verzoekende partijen is niet van aard deze motivering, waarin rekening werd gehouden met alle door de verzoekende partijen aangevoerde elementen ten tijde van hun gehoor, te weerleggen. De verzoekende partijen tonen niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. De loutere verwijzing naar algemene rapporten zonder de bevindingen ervan te betrekken op hun eigen concrete situatie volstaat niet. De verwerende partij merkte in de bestreden beslissing overigens op dat zij tijdens het verhoor de kans hebben gehad feiten of omstandigheden aan te brengen die volgens hen wijzen op een risico in het kader van artikel 3 van het EVRM in geval van een terugwijzing naar Spanje en die zich hiertegen verzetten. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partijen geen gewag maakten van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens het verblijf in Spanje die door hen werden ervaren als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verwerende partij stelde, verwijzend naar het Dublin II Regulation National Report van 2012 en het rapport van de vertegenwoordiger van de rechten van de mens naar aanleiding van zijn bezoek aan Spanje van 2013, eveneens vast dat het feit dat er zich in Spanje, net zoals in andere landen, soms problemen voordoen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers in de ruime zin niet aantoot dat er sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Uit een algemene analyse blijkt niet dat er dermate structurele problemen zijn wat betreft asielzoekers en de procedure dat wie wordt overgedragen in het kader van de Dublin III Verordening per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met*



een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partijen brengen geen elementen aan die het tegendeel bewijzen en beperken zich zoals gesteld tot een algemeen en niet concreet betoog waaruit geen persoonlijke vrees kan worden afgeleid. Evenmin blijkt uit hun betoog een concrete vrees voor discriminatie.

Tenslotte laten de verzoekende partijen bij hun verwijzing naar de arresten nr. 11 183 van 19 december 2013 en nr. 139 950 van 27 februari 2015 van de Raad eveneens na aan te tonen dat zij zich in dezelfde situatie bevinden als deze die hebben geleid tot genoemde arresten, zodat de verwijzing niet dienstig is, daargelaten de vaststelling dat arrest nr. 11 183 niet dateert van 19 december 2013 en overigens een verwerping betreft omdat er sprake was van een intrekking van de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest en van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III Verordening en van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partijen roepen de schending in van artikel 3 EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 EVRM aantonen.

Het middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1992 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

*“Dat de verzoekers inderdaad van mening zijn dat de bestreden beslissingen hun privé-en familielevens duidelijk benadelen.*

*Dat de verzoeker aan de tegenpartij uitgelegd heeft dat hij in België een broer, twee onkels, een tante en vier neven had en dat sommigen de hoedanigheid van vluchteling hebben.*

*Dat deze personen volgens de tegenpartij niet verondersteld kunnen worden als familieleden in de zin van de Dublin III Vordering.*

*Dat zij de impact die deze bestreden beslissingen op hun privé-leven kan hebben niet behoorlijk onderzocht heeft.*

*Dat het privé-leven namelijk het recht inhoudt de relaties te behouden die zij tijdens deze laatste jaren met hun familie en derden konden aanknopen.*

*Dat de verzoekers zo naar een arrest NIEMIETZ t/DUITSLAND van 16 december 1992, Reeks A, nr. 251-B, pagina 33, §29 verwijst, die namelijk door de arresten HALFORD t/het Verenigd Koninkrijk van 27 juni 1997 gevolgd wordt, in dewelke het Hof, al stellend dat het “noch mogelijk, noch nodig” is het begrip van “privé-leven” op uitvoerige wijze te trachten te definiëren, geoordeeld heeft dat het te restrictief is deze tot de “intieme kring” te beperken, in dewelke eenieder zijn persoonlijk leven op zijn wijze mag leiden, en de totaliteit van de wereld buiten deze kring uit te sluiten. Het recht op de eerbieding van het privéleven moet eveneens in een zekere mate het recht voor de persoon relaties met zijn medemensen aan te knopen en te ontwikkelen omvatten, inbegrepen in het beroeps- en handelsdomein.*

*Dat de verzoekers die een deel van hun familie teruggevonden hebben toen zij in België aangekomen zijn, in België onbetwistbaar een nieuw privé- en familielevens opgebouwd hebben.*

*Dat de bestreden beslissingen uiteraard een onredelijke lange scheiding tussen de verzoekers en hun familie zal veroorzaken.*

*Dat de tegenpartij met dit element waarschijnlijk geen rekening gehouden heeft.*

*Dat de bestreden beslissingen van de tegenpartij ook duidelijk een inmenging in het privé-leven van de verzoekers uitmaken.*

*Dat de Raad van State reeds geoordeeld heeft dat de terugkeer van de aanvrager van een machtiging tot verblijf een tussenkomst in zijn privé- en familielevens vormt, « qui n'est permise, au regard de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales, que pour autant qu'elle soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est*

*nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou encore à la protection des droits et libertés d'autrui ».*

*Dat de Raad eraan toevoegt dat « ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin vital impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché : qu'il importe dès lors à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérant au respect de sa vie privée et familiale » (R.S. nr. 100.457 d.d. 07 november 2001).*

*Dat echter vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing geenszins vermeldt dat deze inmenging gerechtvaardigd is.*

*Dat deze inderdaad door geen enkele overweging van openbare orde of van nationale veiligheid gemotiveerd wordt, aangezien de verzoekster geenszins een bedreiging voor de Belgische maatschappij voorstelt.*

*Dat de Raad van State van mening is : "Le ministre de l'Intérieur dispose d'un large pouvoir d'appréciation dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980. Toutefois, lorsque la décision prise implique l'interruption des liens tissés en Belgique par l'étranger, pour une durée incertaine – fût-elle en principe limitée -, il ne peut ignorer le droit de chacun au respect des droits consacrés par l'article 8 de la Convention de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales. Sa décision doit être motivée sur cet élément » (R.S. nr. 113427 d.d. 09 december 2002).*

*Dat de inmenging van de tegenpartij in het privéleven van de verzoekers dus volkomen bovenmatig is.*

*Dat de bestreden beslissing hieromtrent de in het middel beoogde beschikkingen schendt.*

*Dat het middel bijgevolg gegrond is."*

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

*"In een tweede middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 8 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.*

*Zij betogen dat zij uitgelegd hebben dat ze een broer, twee nonkels, een tante en vier neven hebben in België en dat sommigen onder hen de vluchtelingenstatus hebben. De verwerende partij zou de impact van de beslissing op hun privéleven niet behoorlijk onderzocht hebben. Het zou gaan om een nieuw gezinsleven daar zij hun familieleden pas terug gevonden hebben in België.*

*De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster tijdens het Dublinverhoor verklaarde dat zij een in België verblijvende broer zou hebben, K.N. (...). Verzoeker verklaarde dat zijn meerderjarige broer, K.F. (...), op 3 december 2015 eveneens een asielaanvraag indiende in België. Twee ooms, één tante en vier neven zouden zich ook in België bevinden.*

*In de bestreden beslissing die genomen werd ten aanzien van verzoekster werd hieromtrent het volgende gesteld:*

*"De betrokkene verklaarde een in België verblijvende broer te hebben, K.N. (...) genaamd. De aanwezigheid van dit familielid werd door de betrokkene evenwel niet aangehaald als argument tegen een mogelijke overdracht aan Spanje.*

*Bovendien merken we op dat betreffende het verblijf in België van een broer van de betrokkene Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.*

*Ten aanzien van verzoeker werd onder meer het volgende gemotiveerd:*

*"Betreffende het verblijf in België van een broer, oom, tante of neef van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer, ooms, tante en neven van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.*

*Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 -de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening*

604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat de ooms, tante en neven van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van de soevereiniteitsclausule vallen. Wat de meerderjarige broer van de betrokkene betreft, wensen we vooreerst te benadrukken dat deze zelf verzoeker is van internationale bescherming. De betrokkene, geboren in 1992, verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn broer en hem zou bestaan en dat de broer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.”

Artikel 2 van de Dublin III Verordening, waarin het begrip “gezinsleden” wordt gedefinieerd, luidt onder meer als volgt:

“Definities

g) „gezinsleden”: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”  
(eigen onderlijning)

Verzoekers betwisten niet dat de in België verblijvende broer, ooms, tante en neven niet vallen onder het begrip “gezinslid” zoals bepaald in artikel 2.g van de Dublin III Verordening. Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de bestreden beslissing uiteen te zetten dat de familieleden ten overstaan van verzoekers niet kunnen worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Artikel 16 van de Dublin III Verordening heeft het over afhankelijke personen en luidt onder meer als volgt:

“Afhankelijke personen

1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

2. Wanneer het kind, de broer of zus, of de ouder, bedoeld in lid 1, wettig verblijft in een andere lidstaat dan de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt, is de lidstaat waar het kind, de broer of zus, of de ouder wettig verblijft, de verantwoordelijke lidstaat, tenzij de gezondheidstoestand van de verzoeker hem gedurende een significante tijdsspanne belet naar die lidstaat te reizen. In dat geval is de lidstaat waar de verzoeker zich ophoudt de verantwoordelijke lidstaat. Dit brengt voor deze lidstaat niet de

*verplichting met zich mee dat het kind, de broer of zus, of de ouder naar die lidstaat moeten worden gebracht.(...)” (eigen onderlijning)*

*Verzoekers tonen enerzijds niet dat ooms, tantes en neven onder artikel 16 van de Dublin III verordening zouden vallen en anderzijds tonen zij niet aan afhankelijk te zijn van de broers, wat wel degelijk vereist wordt door de Dublin III Verordening. Het is derhalve geenszins kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing gesteld werd dat er geen relatie van afhankelijkheid blijkt tussen één van de broers en verzoekers en evenmin dat één van de broers van verzoekster in staat is voor hen te zorgen.*

*Verzoekers beperken zich tot een betoog dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met hun familieleven, doch gaan hiermee voorbij aan de uitvoerige motivering die hieromtrent gemaakt werd. Verzoekers tonen met hun betoog niet aan dat de Dublin III Verordening op foutieve wijze zou zijn toegepast.*

*Waar zij de schending inroepen van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat zij niet aantonen een effectief gezinsleven te vormen met hun ooms, tantes, neven en evenmin met hun broers daar de band van afhankelijkheid op geen enkele wijze wordt aangetoond. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het immers anders in de relatie tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden. Verzoekers wijzen op hun familieband, maar op grond daarvan tonen zij niet aan dat er een gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM. (cfr RvV nr. 60.618 d.d. 29 april 2011).*

*Het tweede middel is niet ernstig.”*

3.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelde hoger vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is zoals gesteld bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekende partijen de schending van artikel 8 van de EVRM aanvoeren, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders tussen andere familieleden. De verzoekende partijen wijzen erop dat er in België sprake zou zijn van een broer, nonkels, een tante en neven.

De Raad wijst er evenwel op dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de eerste bestreden beslissing wordt over de aangevoerde gezinsband het volgende gemotiveerd:

*“Zoals vermeld, verklaarde de betrokkene verschillende familieleden in België te hebben. De betrokkene verklaarde dat zijn meerderjarige broer, K.F. (...) genaamd, op 03.12.2015 eveneens asiel vroeg in België. Bovendien zouden 2 ooms, 1 tante en 4 neven van de betrokkene zich in België bevinden, sommige onder hen in hun hoedanigheid van erkend vluchteling. Betreffende het verblijf in België van een broer, oom, tante of neef van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer, ooms, tante en neven van de*

*betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.*

*Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Vooreerst wensen we te benadrukken dat de ooms, tante en neven van de betrokkene niet onder het toepassingsgebied van de soevereiniteitsclausule vallen. Wat de meerderjarige broer van de betrokkene betreft, wensen we vooreerst te benadrukken dat deze zelf verzoeker is van internationale bescherming. De betrokkene, geboren in 1992, verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn broer en hem zou bestaan en dat de broer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd." De motivering in de tweede bestreden beslissing is geheel gelijklopend. De verzoekende partijen gaan voorbij aan de vaststelling dat nonkels, tantes en neven niet onder de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublin III Verordening vallen. Zij maken het bestaan van een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven met de nonkels, tante en neven niet aannemelijk. Wat betreft de vermeende familiale relatie met de meerderjarige broer, kan worden herhaald dat in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat er geen daadwerkelijke relatie van afhankelijkheid tussen de broers wordt aangetoond. Er kan eveneens worden verwezen naar het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) waarin het EHRM stelt dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat zelfs het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Dezelfde redenering kan worden gehanteerd in de relatie tussen de verzoekende partijen, die meerderjarig zijn en de meerderjarige broer van de eerste verzoekende partij. Bij de beoordeling of er al dan niet een familieleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrengen. De verzoekende partijen voeren geen enkel element aan waaruit een bijzondere afhankelijkheid blijkt en stellen slechts dat de bestreden beslissingen een onredelijk lange scheiding met zich meebrengen, terwijl kan worden opgemerkt dat ook de broer op het moment van het nemen van de beslissingen het statuut van asielzoeker had en dat dus niet zeker is dat hij in België zal kunnen blijven.*

Het bestaan van een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met de nonkels, tante, neven en broer wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Aangezien er geen familieleven wordt vastgesteld, is er derhalve ook geen sprake van de inperking ervan.

In zoverre de verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissingen een breuk in hun gezinsleven zullen veroorzaken, kunnen zij niet worden gevolgd nu het volledige gezin voorwerp uitmaakt van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en zij niet van elkaar zullen worden gescheiden.

Voorts maken zij evenmin het bestaan van een beschermenswaardig privéleven aannemelijk met hun betoog, waarin zij slechts stellen dat zij dit onbetwistbaar in België hebben opgebouwd zonder dit te

concretiseren, waarbij kan worden opgemerkt dat zij pas halverwege 2015 in het Rijk zijn aangekomen en zij zich verder beperken tot een louter theoretisch betoog.

Daar de verzoekende partijen in gebreke blijven aan te tonen dat zij enig door artikel 8, eerste lid van het EVRM beschermd privé- of familie- en gezinsleven hebben in België dat door de bestreden beslissingen miskend wordt, kan niet besloten worden dat de bestreden beslissingen een "inmenging" vormen in hun privé- of gezinsleven en diende de verwerende partij geen toetsing door te voeren aan de in het tweede lid van voormelde verdragsbepaling voorziene criteria.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN